

Wilfred Owen (1893-1918)

Wilfred Owen (1893-1918)

War Requiem van Benjamin Britten
Philzuid o.l.v. Duncan Ward
PLT Theater Heerlen, 2 oktober 2026

Volgens Heidi Poussé, violiste en concertinleider bij Philzuid, hebben er nog nooit zoveel musici bij elkaar op een podium gezeten als bij deze uitvoering van Benjamin Britten's War Requiem. Alleen het orkest al bestond uit honderdzeven personen. Tel daarbij op de zangers van het Groot Omroepkoor, Studium Chorale en de Schola Puerorum van de Sint Jan (kinderkoor) - je zag ze in Heerlen niet maar ze waren er wel! - en de honderdvijfenzeventig wordt gemakkelijk gehaald.

Het War Requiem is een stuk van belang. Pacifist Britten verafschuwde geweld en gaf in zijn muziek een stem aan de Engelse dichter Wilfred Owen, die op vijfentwintigjarige leeftijd in de loopgraven van de Eerste Wereldoorlog sneuvelde. Owen spreekt een taal die niet is mis te verstaan. De zinloosheid, de wanhoop en de onbegrijpelijkheid van oorlog spatten ervan af.

Britten bedeelde de acht gedichten van Owen toe aan een tenor- en baritonsolist. Brett Sprague en Simon Bailey, staande vóór het orkest en dicht op het publiek, toonden zich kwetsbaar in hun zang-technisch en emotioneel zware partijen. Momenten van 'minder mooi' werden gecompenseerd door momenten van expressieve, bijna 'sprekende' oprechtheid. Ook hun fraaie uitspraak van de Engelse taal droeg bij aan de intensiteit van de beleving. Sopraan van Jacquelyn Wagner zong met dramatische voornaamheid over het orkest heen. Mooi om te zien was de inzet van alle musici, met dirigent Duncan Ward voorop, om van dit werk iets onvergetelijks te maken. Er gebeurt veel in deze muziek, de 'waarschuwing' komt van alle kanten, zo ook het vredevolle 'now let us sleep' tot slot, ingebed in 'Requiscat in pace', de wens van eeuwige rust in de requiemmis. Duncan Ward hield zijn arm na afloop opvallend lang geheven, zodat de stilte van de laatste klanken nog even kon doorwerken.

Marjolijn Sengers